

венно съ камските и произвождала е първите отъ послѣдните. И така, защото корѣнните хунни сж били угро-финско племе, а камските бжлгаре са считатъ така сжщо за фински народъ, то историографията е обявила за финни и дунавските бжлгаре. Но бжлгарете вжобще не сж били корѣнни хунни или угри; а смѣсенната народностъ на камските бжлгаре още не е достатъчно разяснена. Има поводи да са мисли, че тие сж били славяно-бжлгарска вѣтва, която постепенно е изгубила своята народностъ по-срѣдъ туземните татаро-фински племена (Признаците за нейното славянство сж са отразили въ арабските извѣстия отъ X вѣкъ*).

*) Сега, когато ние вече знаемъ, че старо-временното отечество на бжлгарете е била земята между Азовско-море и долна Волга и че тоя народъ е билъ отъ славянски корѣнъ, за насъ получаватъ смисалъ и оние арабски извѣстия за камските бжлгаре, които ни са показваха чудни и несжвмѣстни съ тюрко-финската теория. Така, Ибнъ-Фоцланъ, който е посѣтилъ лично камска Бжлгария въ първата половина на X вѣкъ, постоянно нарича бжлгарскиятъ царъ „царъ на славяните“, градътъ Болгаръ „градъ на славяните“, и сичката оная страна, „земя на славяните“. Ибнъ-Хардабегъ нарича Волга „славянска рѣка“. А спорѣдъ извѣстието на Димешка камските бжлгаре сж считале сами себѣ си за народъ смѣсенъ отъ турци и отъ славяне. Последните мюсюмански писатели така сжщо отличаватъ бжлгарете отъ другите туземни племена, напримѣръ, отъ „двите“ башкире и мещеряки (глѣд. „Болгаръ на Волгѣ отъ Березина). Ако волжско-камските бжлгаре да били финско происхождение, то тие би са сѣзѣли твжрделесно съ мѣстните угорски племена и образовае би доволно гжста однородна националностъ. Но ние не намираме такова нѣщо. Види са, че угро-тюркските елементи сж притискале съ своята масса бжлгаро-славянскиятъ елементъ, но не сж могле да го усвоятъ сжвжршенно. Отъ